

Ο άγιος Αναστάσιος (17 Σεπτεμβρίου)

Το όνομα του κατέχει ξεχωριστή θέση στις καρδιές των χριστιανών της νήσου μας.

Τα πολλά και διάφορα θαύματα του αναφέρονται απ' όλους με βαθύ σεβασμό.

Για τη ζωή του όμως λίγα, πολύ λίγα γνωρίζουμε. Από τη φυλλάδα του μανθάνουμε, πως έζησε στα χρόνια των Κομνηνών τον 12ο αιώνα.

Επίσης ότι ήταν κι αυτός ένας από τους ορθόδοξους Έλληνες που υπηρετούσαν ως μισθοφόροι στη Γερμανία. Για τους αγίους αυτούς, που λέγονται και Αλαμανοί, ίδε σχετικό κεφάλαιο στο τέλος. Κι έλαβαν μέρος στη δεύτερη σταυροφορία, που κίνησε απ' τη Δύση, για να ελευθερώσει δήθεν τους Αγίους Τόπους από τα χέρια των μουσουλμάνων.

Σαν τέλειωσε η εκστρατεία, τριακόσιοι απ' αυτούς αποσύρθηκαν στην έρημο του Ιορδάνη.

Πόθος και παλμός κι αγώνας τους ένας: Να αφιερωθούν στον Θεό.

Γι' αυτό ζητούσαν κάποιο μέρος μακριά από τον θόρυβο του κόσμου με τους ποικίλους πειρασμούς και τις τόσες παγίδες του Σατανά, για να περάσουν τη ζωή τους ήσυχα με την καρδιά και τη σκέψη δοσμένα στον Θεό.

Στον τόπο όμως εκείνο ο πόθος τους ο ιερός συνήντησε εμπόδιο απροσπέλαστο τον παράλογο θρησκευτικό φανατισμό των Λατίνων, οι οποίοι καθημερινά δημιουργούσαν πολλά επεισόδια και ταλαιπωρίες στους ορθόδοξους που βρισκόντουσαν εκεί. Η συνεχής αυτή δοκιμασία και δίκαιη αγανάκτηση, που πλημμυρούσε τις καρδιές τους για τη βάναιση και αδικαιολόγητη τούτη συμπεριφορά τους εις βάρος αδελφών χριστιανών, συμπεριφορά που εκδηλωνόταν στο όνομα του Διδασκάλου της αγάπης, τους ανάγκασε να σηκωθούν να φύγουν. Μια μέρα συγκεντρώθηκαν όλοι μαζί στην παραλία.

Εκεί βρήκαν ένα πλοίο, κι επιβιβάστηκαν σ' αυτό με σκοπό την επιστροφή στην πατρίδα τους. Δυνατή όμως τρικυμία, κι ίσως και ναυάγιο, τους έφερε στα δυτικά παράλια της Κύπρου, στην περιοχή της Πάφου.

Απ' εκεί, αφού χωρίστηκαν σε ομάδες, διασκορπίστηκαν σ' όλο το νησί κι εγκαταστάθηκαν μόνιμα σ' αυτό.

Εδώ παρέμειναν κι ασκήτεψαν σε διάφορα μέρη. «Αφέν ες την επίγειον στρατείαν, εστρατεύθησαν τω επουρανίω Βασιλεί, αναλαβόντες τα όπλα της μοναδικής πολιτείας εν ερήμοις και όρεσι διατρίβοντες, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, και υπό δαιμόνων επηρεαζόμενοι», όπως λέει κι η φυλλάδα του αγίου.

Με τη βοήθεια του Χριστού που την είχαν χάρη στη μεγάλη τους πίστη, προώδευσαν πολύ στην αρετή κι αξιώθηκαν να κάμνουν και θαύματα. Να θεραπεύουν δηλαδή όλων των ειδών τις αρρώστιες όχι μονάχα όσο καιρό ήσαν

στη ζωή, άλλα κι ύστερα απ' τον θάνατο τους. Ένας απ' αυτούς τους τριακόσιους αγωνιστές του καλού κι εργάτης της αρετής υπήρξε κι ο άγιος Αναστάσιος.

Μετά τον αποχωρισμό του από τους άλλους ο μακάριος αυτός αθλητής προχώρησε και πήγε και κατοίκησε κοντά στην Περιστερωνοπηγή της Αμμοχώστου, όπου γρήγορα διακρίθηκε για την ευσέβεια και την αγιότητα του. Κάτω από την ομώνυμη Εκκλησία του υπάρχει και σήμερα ένας υπόγειος χώρος, ένα σπήλαιο, στο οποίο συνήθως καταβαίνουν οι άρρωστοι, για να βρουν τη θεραπεία τους.

Στο χώρο αυτό διέμενε ο άγιος. Υπό την γήν. «Εν ταίς οπαίς της γης». Μήπως την ευλάβεια και την όλη αρετή των χριστιανών των χρόνων αυτών θα πρέπει να την αναζητήσουμε και σε τούτο τον παράγοντα; Όσο καιρό η Εκκλησία διωκόμενη ζούσε κάτω απ' τη γη μέσα στις τρύπες και τις κατακόμβες, τα μέλη της είχαν και ζήλο και ευσέβεια και βάθος πνευματικό.

Από τον καιρό που τις τρύπες αντικατέστησαν οι περικαλλείς ναοί με τις ανέσεις τους, το πνευματικό βάθος κι η αληθινή θρησκευτικότητα λιγόστεψαν, έγιναν σπάνια είδη, εξανεμίσθησαν. Ας μη φοβίζονται, λοιπόν τους χριστιανούς οι διωγμοί κι οι παρεμβαλλόμενες από τους ανθρώπους του κόσμου δυσκολίες στην εκτέλεση των θρησκευτικών τους καθηκόντων.

Αντίθετα. Αυτά πρέπει να τους δυναμώνουν και να τους ενθουσιάζουν. Βαθιές ρίζες στη γη ρίχνουν μόνο τα δέντρα εκείνα, που τα κτυπούν δυνατά οι άνεμοι. Και οι χριστιανοί που δοκιμάζονται, ας είναι έτοιμοι να φωνάξουν μαζί με τον πνευματοκίνητο της Εκκλησίας Πατέρα, τον Ιωάννη τον Χρυσόστομο. «Πολλά τα κύματα και χαλεπόν το κλυδώνιον αλλ' ού δεδοίκαμεν μη καταποντισθώμεν επί γαρ της πέτρας εστήκαμεν. Μαινέσθω η θάλασσα, πέτραν διαλύσαι ού δύναται· εγειρέσθω τα κύματα, του Ιησού το πλοίον καταποντίσαι ουκ ισχύει». Δηλαδή είναι πολλά τα κύματα και τρομερή η τρικυμία· όμως δεν φοβόμαστε μήπως καταποντισθούμε.

Δεν φοβόμαστε, γιατί στεκόμαστε επάνω στην πέτρα. Ας μαίνεται η θάλασσα. Την πέτρα δεν μπορεί να την διαλύσει. Ας σηκώνονται τα κύματα.

Το πλοίο του Ιησού δεν θα δυνηθούν ποτές να το καταποντίσουν, Τα λόγια αυτά του μεγάλου Ιεράρχη επανέλαβαν κατά καιρούς όλοι οι άγιοι και συνεπείς αγωνιστές της αρετής. Με το πνεύμα των λόγων αυτών έζησε κι ο άγιος Αναστάσιος.

Σ' ένα σπήλαιο είπαμε είχε την κατοικία του. Σ' ένα χώρο υγρό, χωρίς ήλιο, χωρίς φως. Η αγία ψυχή του όμως καθαρμένη και φωτεινή από τη σχέση της με τον ήλιο της δικαιοσύνης, τον Χριστό, ανέβαινε καθημερινά σε ύψη αρετής, Εδώ είχε στημένο τον αργαλειό του στον οποίο ύφαινε σακιά, για να μπορεί να ζει και να βοηθά ακόμη κι εκείνους που ζητούσαν τη συνδρομή του.

Το σπήλαιο αυτό μέσα στο οποίο ασκήτεψε ο όσιος διατηρείται ως σήμερα. Ο επισκέπτης που εισέρχεται και στέκεται στην είσοδο του προ χωρεί και καταβαίνει σ' αυτό από εννιά σκαλοπάτια.

Το σπήλαιο είναι σκαλισμένο σ' ένα βράχο. Το εσωτερικό του είναι στενόμακρο

με στέγη καμαρωτή και στο μέσο στηρίζεται σε μια κολώνα, που έχει ύψος δύο περίπου μέτρα.

Η κολώνα πάλι στέκεται σ' ένα κιονόκρανο Κορινθιακού ρυθμού. Στο κιονόκρανο πατούν συνήθως οι άρρωστοι, κι αφού αγκαλιάσουν την κολώνα, περιστρέφονται γύρω απ' αυτή τρεις φορές, για να γι�ατρευτούν από τους πόνους και τις νευραλγίες τους. Στη νότια πλευρά του σπηλαιίου είναι μια μικρή πεζούλα και κάτω από αυτήν ο τάφος του αγίου. Πάνω στην πεζούλα είναι τοποθετημένη μια εικόνα του και δίπλα σ' αυτή είναι μερικ

ά ξύλινα εργαλεία, σακκοράφια και σαΐτες υφαντικής (μακούτζια), που χρησιμοποιούσε ο μακάριος ασκητής για τη δουλειά του. Τα αντικείμενα αυτά πολύ τα σέβονται οι πιστοί και σ' αυτά αποδίδουν θεραπευτικές Ιδιότητες. Οι προσκυνητές που επισκέπτονται τον ?γιο, παίρνουν με σεβασμό όλα αυτά τα εργαλεία και τα τρίβουν μ' ευλάβεια στο μέρος του σώματος που πονούν, κι επικαλούνται τη βοήθεια του για να θεραπευτούν από τους πόνους τους, τις «τζεγκιές τους».

Τα σύνεργα αυτά πολλά λένε και σ' εμάς. Δούλευαν οι άγιοι για να ζήσουν. Δούλευαν διάφορες εργασίες. Κι όμως οι εργασίες τους αυτές ποτές δεν στάθηκαν εμπόδιο στην εκτέλεση των θρησκευτικών καθηκόντων και τη σωτηρία τους. Τονίζουμε ιδιαίτερα το σημείο αυτό, γιατί πρέπει να ομολογήσουμε πως το ζήτημα τούτο δημιουργεί και στην εποχή μας μεγάλη παρεξήγηση.

Πολλοί και πολλές, για να δικαιολογήσουν την θρησκευτική τους αδιαφορία, προβάλλουν σαν αιτία την εργασία. Θέλουμε κι εμείς, λένε, να πάμε στην εκκλησία και να εκτελέσουμε τα θρησκευτικά μας καθήκοντα. Μα δεν βρίσκουμε καιρό. Μας τρώνε οι δουλειές. Έχουν δίκαιο; Όχι! Καμιά νόμιμη εργασία δεν μπορεί να 'ναι εμπόδιο σ' ένα που θέλει να ζει τη χριστιανική ζωή.

Την αλήθεια αυτή βεβαιώνει το παράδειγμα των μυριάδων εργατών της αρετής.

Το διακηρύττει ακόμη με τη ζωή του κι ο άγιος μας.

Έζησε μέσα σε μια σπηλιά εργαζόμενος σκληρά και καλλιεργώντας καθημερινά με προσοχή και φόβο Θεού την ευσέβεια και τη χριστιανική μόρφωση της ψυχής του ως τις τελευταίες του στιγμές.

Πριν κλείσει τα μάτια κοινώνησε για τελευταία φορά τα άχραντα μυστήρια κι αφού κάλεσε κοντά του τα πνευματικά του παιδιά και συνέστησε σ' όλους να έχουν μεταξύ τους ομόνοια κι αγάπη, αφήκε την αγία ψυχή του να φτερουγίσει ήρεμα για τα αιθέρια παλάτια τ' ουρανού. Έφυγε ανάλαφρα 17 του Σεπτεμβρη, για να ξαποστάσει κοντά σ' Εκείνο, που αγάπησε με την καρδιά του απ' τα νεανικά του χρόνια.

Οι χριστιανοί των γύρω χωριών με βαθιά συγκίνηση πληροφορήθηκαν την κοιμήση του. Με δάκρυα στα μάτια έτρεξαν κοντά στο τίμιο σκήνωμά του για να το προσκυνήσουν και να πάρουν την ευλογία του και με ύμνους εξοδίου το κήδευσαν. Κι ο Κύριος που υποσχέθηκε, πως «θα δοξάζει πάντα αυτούς που τον εδόξασαν», δοξάζει και τιμά και σήμερα τη μνήμη του όχι μόνο στον

ουρανό, αλλά κι εδώ στη γη.

Πολλά και ποικίλα θαύματα γίνονται κάθε χρόνο σε όσους μ' ευλάβεια και πίστη καταφεύγουν στη μεσιτεία του, που δίνουν την ευκαιρία στον καθένα να υμνήσει με ευφρόσυνη ψυχή τα μεγαλεία του Θεού μα και να θαυμάσει την αρετή του αγίου.

Μ' αυτούς ας ενωθούμε κι εμείς.

Ας ενωθούμε νοερά και με συν τριμμένη και ταπεινωμένη καρδιά ας του πούμε:

Πανεύφημε Αναστάσιε, των ασκητών εγκαλλώπισμα, Αγγέλων συνόμιλε, δικαίων ομόσκηνε και οσίων, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, ειρήνην τη οικουμένη δωρήσασθαι και ταίς ψυχαίς ημών το μέγα έλεος.

Απολυτίκιο 'Ηχος α'

Της ερήμου πολίτης και εν σώματι άγγελος και θαυματουργός ανεδείχθης, Θεοφόρε πατήρ ημών Αναστάσιε. νηστεία, αγρυπνία, προσευχή, ουράνια χαρίσματα λαβών, θεραπεύεις τους νοσούντας, και τάς ψυχάς των πίστει προστρεχόντων σοι. Δόξα τω δεδωκότι σοι ισχύν, δόξα τω σε στεφανώσαντι, δόξα τω ενεργούντι δια σου πάσιν ιάματα.

Εξήγηση: Όσιε πατέρα μας Αναστάσιε, έζησες στην έρημο και αναδείχτηκες, αν και ήσουνα άνθρωπος, άγγελος στην ψυχή και θαυματουργός. Αφού με τη νηστεία, την αγρυπνία και την προσευχή έλαβες χαρίσματα ουράνια, από τον Κύριο, θεραπεύεις τόσο το σώμα, όσο και την ψυχή εκείνων, που με πίστη καταφεύγουν σε σένα και ζητούν τη βοήθεια σου. Δοξασμένος, άγιε, να 'ναι Αυτός που σου έχει δώσει τη δύναμη, Δοξασμένος να 'ναι Αυτός που σου έδωσε τον στέφανο της νίκης. Δοξασμένος, άγιε, να 'ναι Αυτός που σου δίνει τη χάρη να θεραπεύεις όλους από τις αρρώστιες.